

SĂ CITIM BIBLIA ÎMPREUNĂ
[DE FOLOS PENTRU TIMPUL DEVOȚIONAL]
PSALMII I CARTEA A CINCEA

Psalmul 145

O cântare de laudă a lui David

5 *Voi spune strălucirea slăvită
a măreției Tale*

și voi cânta minunile Tale.

6 *Oamenii vor vorbi
de puterea Ta cea înfricoșată,
și eu voi povesti mărima Ta.*

7 *Să se trâmbițeze aducerea aminte de
nemărginita Ta bunătate
și să se laude dreptatea Ta !*

8 *Domnul este milostiv și plin de îndurare,
îndelung răbdător și plin de bunătate.*

9 *Domnul este bun față de toți,
și îndurările Lui se întind
peste toate lucrările Lui.*

10 *Toate lucrările Tale
Te vor lauda, Doamne !*

Și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta.

11 *Vor spune slava împărăției Tale
și vor vesti puterea Ta,*

12 *ca să facă cunoscut fiilor oamenilor
puterea Ta și strălucirea plină de slavă
a Împărăției Tale.*

13 *Împărăția Ta este o Împărăție veșnică,
și stăpânirea Ta rămâne în picioare
în toate veacurile.*

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

14 *Domnul sprijină pe toți cei ce cad
și îndreaptă pe cei încovoiați.*

15 *Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine,
și Tu le dai hrana la vreme.*

16 *Îți deschizi mâna*

și saturi după dorință tot ce are viață.

17 *Domnul este drept în toate căile Lui
și milostiv în toate faptele Lui.*

18 *Domnul este lângă toți
cei ce-L cheamă,*

lângă cei ce-L cheamă cu toată inima.

19 *El împlinește dorințele
celor ce se tem de El,*

le aude strigătul și-i scapă.

20 *Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc,
și nimicește pe toți cei răi.*

21 *Gura mea să vestească lauda
Domnului, și orice făptură să
binecuvânteze Numele Lui cel sfânt,
în veci de veci !*

Psalmul 146

1 *Lăudați pe Domnul !*

Laudă, suflete, pe Domnul !

2 *Voi lauda pe Domnul cât voi trăi,
voi lauda pe Dumnezeu meu cât voi fi.*

3 *Nu vă încredeți în cei mari,
în fiii oamenilor; în care nu este ajutor.*

4 *Suflarea lor trece, se întorc în pământ,
și în aceeași zi le pier și planurile lor.*

[Continuarea în numărul viitor]

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro

VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !**

I SAMUEL 25 : 6

ROMÂNIA • CARAȘ – SEVERIN • REȘIȚA • STRADA CASTANILOR • NR. 119 • COD 320 030

ANUL IX, NR. 417 I 5 NOIEMBRIE 2023

www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

„Iată ce mare e Dumnezeu ! Dar noi nu-L putem pricepe, numărul anilor Lui nimeni nu l-a pătruns. Căci El trage la El picăturile de apă, le preface în abur și dă ploaia, pe care norii o strecoară, și o picură peste mulțimea oamenilor ... Prin aceste mijloace, El judecă popoarele și dă belșug de hrană”. [IOV 36 : 26 – 28, 31]

- Editorial
- Helen Keller
- Cum pot fi mântuit ?
- Ioan 3 : 16
- Citirea Bibliei. Psalmii

Editorial. Ce gândea Napoleon despre Hristos ?

„Ce gândiți voi despre Hristos ? Al cui fiu este ?” (Matei 22 : 42) Este minunata guvernare a lui Dumnezeu în zilele de acum, că cuvântul despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, despre mântuirea păcătoșilor pierduți, se adresează tuturor stărilor, celor bogați și celor săraci. Nimeni nu mai poate trece pe lângă el, toți îl aud, ei își vor da seama că harul lui Dumnezeu îi cheamă pe oameni să găsească viața veșnică.

Cei mai mulți o refuză. „Problemele religioase nu mă interesează !” „Scuțiți-mă cu pălăvrăgeala voastră evlavioasă !” „Pentru așa ceva nu am timp !” Dar, oricum ar suna toate răspunsurile, oricine aude chemarea să se pocăiască, să apuce mântuirea și iertarea veșnică – el este responsabil pentru ceea ce răspunde.

Au existat timpuri când mulțimea credea că Biblia și rugăciunea sunt bune numai pentru fărnici, proști și babe. Aceste vremuri au trecut.

Astăzi oricine în poporul nostru știe, că poporul lui Dumnezeu a văzut în rândurile sale și mulți bărbați foarte înzestrați. Nimeni nu se poate ascunde după aceasta, că el ar fi prea deștept pentru a crede în Cel răstignit de la Golgota.

Nu, nici deșteptăciunea, nici educația nu-i împiedică pe oameni, ci păcatul, îngâmfarea, orbirea ! Ar putea fi binecuvântat și să-i conducă pe mulți la meditație, să auzim ce părere a avut unul dintre cei mai mari oameni ai acestei lumi, despre Isus, Fiul lui Dumnezeu.

n I, care după căderea lui a mai trăit cinci ani și jumătate pe insula stâncoasă Sfânta Elena, avea în preajma lui un capelan. Acesta s-a îmbolnăvit după o vreme și s-a întors în Franța.

[Continuarea pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

A venit un succes și a adus împăratului detronat, ca dar al unor patrioți evlavioși, o Biblie. Pe legătura de piele strălucea un N auriu, cu cununa împărătească. Napoleon a luat-o și în singurătatea lui a citit mult din ea. Persoana lui Isus Hristos și lucrarea săvârșită de El l-au preocupat mult.

Comparația pe care a făcut-o cu sine însuși și cu lucrarea sa, l-a smerit profund. El vorbea adesea cu însoțitorul lui despre aceasta și-și exprima părerea în această privință în felul următor :

„În zilele gloriei mele am fost atât de venerat de mulți dintre oamenii mei, încât au murit cu bucurie pentru mine.

Totuși, era necesară prezența mea, puterea privirii mele, a cuvântului meu, a exemplului meu, pentru a-i entuziasma pe soldați. Iar acum, că sunt pe Sfânta Elena, cine luptă pentru mine și cucerește împărății pentru mine ? Cine mi-a mai rămas credincios ? Aceasta este soarta marilor bărbați !

Așa i-a mers lui Cezar, la fel lui Alexandru cel Mare, suntem repede uitați. Abia se stinsese Ludovic al XIV-lea, puternicul rege al Franței, că a și fost lăsat să zacă în camera mortuară. Doar nu mai era domnul și stăpânul, era un cadavru, un catafalc. Încă un șir de zile și soarta mea va fi aceeași. O, ce deosebire între soarta mea, care s-a schimbat așa de curând și a lui Isus Hristos ! Ce prăpastie adâncă este între căderea și nenorocirea mea și veșnica guvernare a Fiului lui Dumnezeu !

Încă înainte de a fi murit, lucrarea mea este distrusă, în timp ce Hristos, care a murit acum 18 secole și lucrarea Lui încă rezistă, la fel ca în vremea când impresiona pe pământ. El nu S-a gândit să se teamă de ceva în ceea ce privește moartea Lui, ci a așteptat-o încrezător.

El este singurul, cu adevărat singurul, care după moartea Lui este mai viu, mai puternic decât în timpul vieții Sale pământești. Iar timpul, care schimbă totul, nu numai că a luat în considerație lucrarea lui Isus Hristos, ci a și lărgit-o.

Aproape în toate ținuturile pământului Cuvântul Lui este predicat, Isus este iubit și I Se aduce închinare. Care om mort mai face cuceriri, pentru că soldații lui mai merg bucuroși pentru el la război și victorie ? Eu încă mai trăiesc și cu toate acestea trupele mele m-au uitat. Alexandru, Cezar, Carol cel Mare, eu însumi, noi am întemeiat imperii puternice, dar pe ce neam sprijinit puterea ? Pe forță.

Isus Hristos Și-a întemeiat Împărăția pe dragoste și încă și în ceasul acesta mii de oameni și-ar da cu bucurie viața pentru El.

Aici este un Cuceritor care unește cu adevărat, care leagă de El nu numai un popor, ci întreaga omenire. Ce minune !

Sufletul omenesc cu toate capacitățile sale, se simte legat de prezența lui Isus Hristos. Și de ce ?

Printr-o minune, care întrece orice minune. Hristos vrea să aibă dragostea oamenilor, adică lucrul acela care este cel mai greu de obținut. El cere inima. Aceasta este tot ce vrea și El o păstrează.

Din aceasta devine limpede pentru mine natura Lui divină. Alexandru, Hanibal, Cezar, Ludovic al XIV-lea și alți cuceritori ai lumii, cu toate facultățile lor intelectuale au eșuat, că, ce-i drept, au subjugat lumea, dar n-au câștigat nici un prieten adevărat. Părtașia care-i leagă pe Isus Hristos și pe răscumpărății Săi, este mai sfântă și mai puternică decât orice altă legătură.

[Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui*: IV | Georg von Viebahn, BERLIN | 1899 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 1421

Lumini peste veacuri

[Petru Popovici]

CAPITOLUL 27

HELEN KELLER

Acum se deschidea o nouă lume pentru ea și Helen era avidă după cunoștințe. Cartonaj după cartonaj a ajuns să treacă pe sub degetul ei. Nu se plictisea, ci ore întregi era la învățătură.

Afară începuseră căldurile de vară și Annie căută să o încetinească cu învățătura, dar Helen nu o slăbea, ci stăruia să o mai învețe ceva.

Într-o zi, îi spuse să învețe liniștită că ea coboară jos să o ajute pe mama. Fetița luă cartonaj după cartonaj.

De acum le cunoștea bine, le-a mai repetat odată și mai odată, dar domnișoara zăbovea să vină. Atunci îi veni o idee.

Căută printre cartonaje și alese patru. Le pipăi încă odată, le așeză în ordine pe dușumea și ea se ascunse în dulap. Acolo așteptă o bună bucată de vreme până ce simții primele vibrații ale scării. O va găsi învățătoarea ?

Pe cartonaje erau cuvintele : FATA ESTE ÎN DULAP. Ce bucurie a fost pe fața Helenei când a găsit-o, dar cu nimic mai mică a fost bucuria învățătoarei când a văzut că mîntea ei lucrează bine.

Alt pas greu a fost când au trecut la lecții de matematică, însă cu răbdare, tact și stăruință, ea reuși să intre în domeniul cifrelor.

Și a fost un salt în anul 1890, când ea a început să vorbească.

Învățătoarea i-a luat degetul și i l-a pus sub limba ei ca să-și dea seama cum poate pronunța literele alfabetului.

Apoi trecu la cuvinte ușoare, scurte și după aceea la cele mai grele. Ea a fost a doua persoană în lume care fără auz și fără văz, a învățat să vorbească.

La 12 ani, Helen Keller și-a anunțat părinții și învățătoarea că vrea să facă studii universitare.

În anul 1900 a intrat la facultate și după patru ani a primit în mână diploma că și-a terminat studiile „cum laude”.

Ea a devenit persoana surdă și oarbă cu cea mai bună educație.

Ea s-a dedicat mult scrisului și mergea la anumite întruniri mari și ținea conferințe.

Era uimitor cum din fetița mută de altădată a ajuns o distinsă vorbitoare.

A călătorit pentru a ține conferințe în Anglia, Franța, Italia, Grecia și Japonia.

Helen Keller avea o frumoasă bibliotecă. Pereții biroului ei, de jur împrejur erau plini de cărți.

Dar cea mai prețuită carte a ei a fost Biblia. **O citea și ziua și noaptea căci, ea nu avea nevoie de lumină.** Cunoștea capitole întregi pe din afară.

Ea a fost o bună credincioasă. Odată stând de vorbă cu cântărețul Philip Brooks i-a spus că **totdeauna ea a fost convinsă că există Dumnezeu, dar că ea nu i-a știut numele.**

Studierea Bibliei pentru ea a fost o adevărată desfătare.

Biblia ei în Braille avea pagini întregi cu literele în relief tocite de degetele ei.

Odată a zis : „*Eu mulțumesc lui Dumnezeu pentru handicapurile mele, căci prin ele m-am găsit pe mine, mi-am găsit lucrul meu și pe Dumnezeul meu*”.

[Continuarea în numărul viitor]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

[EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16]